

Nikola Sarić

Παραβολές & Μάρτυρες

Η ηχώ των χρωμάτων

Ο Nicola Sarić κινείται σε έναν χώρο συνάντησης και διαλόγου. Η ζωγραφική του απευθύνεται -όπως οι παραβολές- σε όλους, κατά την δεκτικότητα τους, χωρίς αποκλεισμούς. Κοφτερή σαν ακονισμένη λεπίδα, ταυτίζεται με τη μωρία που ελέγχει την σοφία του κόσμου. Ένα σκάνδαλο, μία ριπή αγάπης που μάχεται την αυτάρκεια της λογικής. Είναι όλα εκεί, πρόσωπα και πράγματα, υπαινιγμοί σαφείς και σύμβολα οικεία, αναγνωρίσιμα στην κάθε τους λεπτομέρεια. Αλλά την ίδια στιγμή παραμένουν αινιγματικά και ακατανόητα για όποιον δεν είναι απλός και δεκτικός σαν παιδί. Ο ζωγράφος έχει αναμετρηθεί με τα κείμενα, αισθάνεται και εκφράζει τα γυμνά νοήματα. Έχει νοιώσει την αγωνία ότι μπορεί να μην ακούει, να μείνει *απερίτμητος τη καρδιά*. Το βλέμμα, οι στάσεις, οι χειρονομίες, τα σχήματα, τα χρώματα, όλα καθαρά και σαφή, με μια ειλικρίνεια που δεν επιτρέπει ψευδαισθήσεις. Η όραση ενεργοποιείται ως ακοή και τα πράγματα γίνονται αληθινά. Οι φαινομενικά δισδιάστατες συνθέσεις δημιουργούν έναν χώρο όπου αντηχούν *ρήματα* ζωής με ένταση και ησυχία. Τα σχήματα γίνονται νοήματα και τα χρώματα πάλλονται ως ηχώ. Η ευφροσύνη συμπλέκεται με την οξύτητα των ερωτημάτων. Θάνατος και ελπίδα, αγάπη και οργή, μοναξιά και πάθη, ψέμα και πίστη, ταπείνωση και υποκρισία, στις πραγματικές τους διαστάσεις και εντάσεις. Δεν κολλακεύει τον θεατή ούτε προσπαθεί να τον διδάξει. Νοιάζεται μόνο για την αλήθεια των πραγμάτων. *Μερίζων όλων η αγάπη*. Μπροστά σ' αυτόν τον αδυσώπητα παρακλητικό εικαστικό λόγο, κανείς δεν έχει περιθώρια να αδιαφορήσει.

Μια Παράδοση για το Μέλλον

Η ζωγραφική του Nicola Sarić ως πρόταση για την χριστιανική τέχνη, απαντά στην μηχανία που διαχρονικά αντιμετωπίζει η χριστιανική δημιουργία: στον μετωρισμό ανάμεσα στην ιερή κληρονομιά και την ανάγκη να εκφράσει το βίωμά της με αυθεντικό τρόπο ξανά και ξανά. Ο ζωγράφος επιστρέφει στο μέλλον της παράδοσης, χωρίς το άγχος της συνέχειας. Η τέχνη του δεν είναι προσωπική υπόθεση. Σύγχρονος και διαχρονικός, μεταγράφει με προσωπικό και μοναδικό τρόπο το βίωμα που αναγνωρίζει και αναγνωρίζεται ως κοινή εμπειρία. Η πρόταση του Sarić δεν έχει να κάνει με εικαστικές επινοήσεις και ευρήματα, αλλά με την ψηλάφηση των πρωτογενών νοημάτων. Είναι μια ζωγραφική υποταγμένη και ελεύθερη, απαλλαγμένη από κενή αυτοπεποίθηση, αλλά έτοιμη να κοινωνήσει την ζωή στο *νυν και το αεί*.

Γιώργος Φουστέρης
Καθηγητής Βυζαντινής και Μεταβυζαντινής Αρχαιολογίας
Ανωτάτη Εκκλησιαστική Ακαδημία Θεσσαλονίκης

Nikola Sarić

Parables & Witnesses

The resonance of colours

Nicola Sarić operates in an area of communion and dialogue. His art addresses itself – as parables do – to everybody, according to their receptiveness, without exclusions. Sharp as a whetted blade, it identifies itself with the idiocy which controls the wisdom of the world. A scandal, a blast of love which duels with the self-sufficiency of logic. It is all there, people and objects, clear intimations and familiar symbols, recognizable in their every detail. Yet at the same moment they remain enigmatic and incomprehensible for anyone who is not as a child is, simple and receptive. The artist has tussled with the texts, has sensed and expressed the naked meanings. He has felt the agony that he might not listen, and will remain *uncircumcised in heart*. The glance, the positions, the gesticulations, the shapes, the colours, all clear and lucid, with a frankness not admitting of delusions. Vision is activated as hearing and things become real. The apparent two-dimensional compositions create a space where the *message of this life* reverberates with intensity and silence. Shapes become meanings and colours pulse as an echo. Happiness is entwined with the sharpness of the inquiries. Death and hope, love and wrath, solitude and passion, falsehood and faith, humility and hypocrisy in their real dimensions and intensity. It does not flatter the beholder, nor does it attempt to teach him or her. Its only concern is the truth of things. *The greatest of these is love*. Before this unceasing pleading visual statement, no one can afford to be indifferent.

A tradition for the future

Nicola Sarić's painting as a proposal for Christian art addresses the coyness which Christian creation has always faced as it is suspended between holy heritage and the need to express the experience of it in a genuine way over and over again. The artist returns to the future of tradition without the anxiety of continuity. His is not a personal art. Contemporary and perennial, he transcribes in a personal and unique manner the experience which recognizes and is recognized as one common to all. Sarić's proposal is not concerned with visual inventions and discoveries, but with the exploration of primary meanings. It is art both subordinate and liberated, free of vacuous self-assurance, but ready to commune with life *now and forever*.

Georgios Fousteris
Professor of Byzantine and Post-Byzantine Archaeology
University Ecclesiastical Academy of Thessaloniki